

ΕΥΡΥΡΗΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλ. 61.

Τόμος. Η'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1855.

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ.

Κεφάλαιον Ε'.

(Συνέχεια, ἴδε φυλ. 60).

Οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ τοῦ Νευπόρτ κάτοικοι ἑνωρὶς ἀπεσύροντο ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια. Διότι ἡ ἐγκράτεια καὶ τὸ φιλήσυχον ἦσαν καὶ τότε, ὡς καὶ σήμερον ἔτι, ἀρεταὶ λίαν κοιναὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Νέας Ἀγγλίας. Οὐδεμίᾳ λοιπὸν οἰκίᾳ ἔμενεν ἀνοικτὴ μετὰ τὴν δεκάτην τῆς νυκτὸς ὥραν, καὶ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, μετὰ μίαν ἔτι ὥραν, ἐκλείοντο ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀγαθῶν ἀστῶν, κελμηκότων, οὐχὶ μόνον ἐκ τῆς πρὸς ἴδιον συμφέρον ἡμερησίου ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν περὶ τῶν πραγμάτων τῆς γειτονίας φροντιδῶν των.

Τακτικώτερος δὲ πάντων, ὁ οἰνοπώλης τῆς Ἀγκύρας (διότι οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ καπηλεῖον ἔνθα ἔλαθε χώραν ἢ μεταξὺ Νιχτιγγάλη καὶ Φίδη συζήτησις) ἐκλείειν ἀκριβῶς τὴν θύραν τοῦ καταστήματός

του ἅμα τῇ ὀγδόῃ τῆς νυκτὸς, ὅπως οὕτω διὰ τοῦ ὕπνου καθησυχᾷ τὴν συνειδήσιν του διὰ τὰ μικρὰ τυχόν καπηλικὰ παραπτώματα εἰς ἃ ἴσως ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως περιέπεσε τὴν ἡμέραν.

Τοιαύτης λοιπὸν συνήθειας κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν ἐπικρατούσης, πᾶς ὅστις ἤθελε νὰ ἀπολαμβάνη τοῦ κοινοῦ τὴν ὑπόληψιν, ὄφειλε κατ' ἀνάγκην καὶ νὰ συμμορφῶται μετὰ τὰς ἐξείς αὐτοῦ. Οὕτως, οὐ μικρὸν σκάνδαλον διήγειρεν εἰς τὴν συνοικίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ διαγωγὴ τῆς χήρας τοῦ ἀντιναύαρχου, ἥ; ἡ οἰκία ἐφωτοδόλει ἐπὶ πολὺ ἔτι μετὰ τὴν ὀρισμένην πρὸς ἀπόσβεσιν ὥραν. Ἀλλὰ καὶ τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἀμαρτήμα ἴσως καθίστατο συγγνώστον, χάριν ἐτέρων ἀρετῶν τῆς εὐγενοῦς χήρας, εἰάν δὲν συνωδευέτο καὶ ὑπὸ ἄλλων ἔτι βρχυτέρων. Διότι, ἐπισκοπικῆ οὕτω τὸ δόγμα, πάντοτε καὶ ἐκ πεισιμονῆς τρόπον τινὰ περιέμενε τὴν ἑσπέραν τοῦ σαββάτου ὅπως λάβῃ ἀνά χειρὰς τὴν κεντητικὴν βελόνην τῆς, ἐνώστας τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος διήγεν ἐν ἐντελεῖ ἀπραξίᾳ. Ἐνεκα δὲ τούτου ἀκροβολισμοὶ τινες ἔλαβον χώραν πολλὰκις μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς πρε-

σβυτέρας τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἐπισκόπου τῆς πόλεως, ἀλλ' εὐτυχῶς αἱ ἐχθροπραξίαι δὲν ἔλαβον περισσότεραν σοβαρότητα, διότι ἡ πρεσβυτέρη ἐπενόησε καταλληλότερον ἐκδικήσεως τρόπον, ἐρχομένη μὲ τὸ ἐργόχειρόν της τὰς ἐσπέρας τῶν κυριακῶν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς αἰρετικῆς φίλης της, ἥτις πάλιν πρὸς ἀντεκδίκησιν καὶ οἰονεὶ πρὸς ἐξορκισμόν τοῦ πειρασμοῦ, ἐλάμβανε τότε προσευχητήριον καὶ διέτρεχεν αὐτὸ ἐν βραθείᾳ τῇ κατανύξει.

Ἄλλ' ὅπως δῆποτε, τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀρχεται ἡ ἱστορία ἡμῶν, ἡ πόλις τοῦ Νευπὼρτ, κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν, ἦν τόσοσ ἡσυχος καὶ ἀθύρτος, ὡσεὶ δὲν περιελάμβανε ψυχὴν ζωσαν. Οὐδεὶς, οὐδὲ περίπολος κἄν ἀπνητάτος εἰς τὰς ὁδοὺς, διότι οὔτε κλέπται, οὔτε ἀλῆται ὑπῆρχον τότε εἰς ταύτας τὰς ἐπαρχίας. Μόνοι λοιπὸν εὐρέθησαν ἐν μέσῳ τῆς νεκρᾶς ταύτης καὶ σκοτεινῆς πόλεως ὁ Οὐίλδερ καὶ οἱ δύο τοῦ ὁπαδοῦ ὄντες πλέον ἐτελείωσαν τὰς ἀνιχνεύσεις αὐτῶν, ἢ μᾶλλον ὄτε πλέον ἀπλητίσθησαν περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ ἀξίου δικηφόρου τῆς Α. Μ. Διὸ, ἀντὶ νὰ σταθῶσι καὶ κρούσωσιν εἰς ξενοδοχεῖόν τι, οἱ τυχοδιώκται ἡμῶν διευθύνθησαν πρὸς τὸν αἰγιαλόν. Καὶ πρῶτος μὲν ἐβάδιζεν ὁ Οὐίλδερ, δεύτερος δὲ ἤρχετο ὁ Φίδης, καὶ τρίτος ἠκολούθει ὁ ἀκηδῆς Σκιπίων, σχηματίζων οὕτω, κατὰ τὸ σῆμα, τὴν ἐπισθοφυλακίαν.

Ὅτε δὲ ἔρθασαν εἰς τὴν προκουμαίαν, ὁ Οὐίλδερ εἶπεν εἰς τοὺς συνοδοιπόρους τοῦ ὅτι ἤθελε νὰ ἐπιβῇ εἰς λέμβον, οὗτοι δὲ ἔδραμον πρὸς ἐτελείαν τῆς διαταγῆς· καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανήλθον φέροντες δύο λέμβους συγχρόνως, ἀνὰ μίαν ἑκάτερος.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Οὐίλδερ, δὲν ἤρκει τάχα ἡ μία; Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει διχόνοια μεταξὺ ὑμῶν.

— Δὲν ὑπάρχει διχόνοια, ἀπεκρίθη ὁ Φίδης ἀφείς τὴν κόπην καὶ ξέρον ἐν εὐχαριστήσῃ τὴν κεφαλὴν. Ὁ μαῦρος εἶναι εἰς τὴν λέμβον τὴν ὁποίαν ἐναύλασες· ἀλλὰ, ἐπειδὴ ὡς πρὸς τοῦτο ἔκαμες κακὴν συμφωνίαν, ὡς ἐγκαίρως σοῦ εἶπα, ἐγὼ ἐξέτασα ὅλας τὰς λέμβους, καὶ νὰ μὴν ἦμαι ἕνας ναίτης ἂν αὐτὴ τὴν ὁποίαν σοῦ φέρω δὲ ἦναι ἡ καλλιτέρα ὄλων.

— Ἄ θλίε! ὑπέλαβεν ὀργίλως ὁ Οὐίλδερ, ποτὲ λοιπὸν δὲν θὰ διορθωθῆς σύ; θὰ μὲ ἀναγκάσῃς καμμίαν ἡμέραν νὰ σὲ ἐκβάλω εἰς τὴν ξηρὰν (1). Πήγαινε εἰς τὴν θέσιν τῆς τῆν λέμβον αὐτὴν καὶ πρόσεξε νὰ τὴν προσορμήσῃς ὅπως ἦτον.

— Ἄ ναύκληρε Ἐρρίκε, τί εἶπες αὐτοῦ! Νὰ μὲ ἐκβάλῃς εἰς τὴν ξηρὰν, ἐμέ! ἐπανελάβεν ὁ Φίδης διὰ φωνῆς περαπονητικῆς ἐνταυτῷ καὶ θαρράλαίας. Ἀλλ' ἂν πράξῃς τοῦτο εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς καὶ νὰ κόψῃ; μὲ μίαν ὄλας τὰς κεραίας τοῦ πλοίου σου.

(1) Φράσις σημαίνουσα παντοῦ καὶ πάντοτε παρὰ τοῖς ναυτικοῖς τὴν ἀποπομπήν.

Διότι τί θὰ κάμῃς μόνος μὲ τὸν Σκιπίωνα; Τίποτε μέγαλον, μὰ τὴν τιμὴν μου. Ἐπειτα, ἐσυλλογίσθη; πόσον καιρὸν ἐφάγαμεν ψωμίον ὁμοῦ;

— Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐσυλλογίσθη· καὶ δὲν σοῦ φαίνεται τάχα δυνατόν, ὑπέλαβεν ἐν ἀνεπισητῷ συγκινήσει ὁ Οὐίλδερ, νὰ διαλυθῇ φιλία εἰκοσαστής;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναύκληρε Ἐρρίκε, τίποτε δὲν πιστεύω. Ἴδου ὁ Σκιπίων, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνας μαῦρος, καὶ ἐπομένως ὄχι τόσοσ καταλλήλος σύντροφος δι' ἕνα λευκόν· ἀλλ' εἶναι σήμερον εἰκοσιτέσσαρα ἔτη ὅπου εἴμεθα ὁμοῦ, καὶ ἐπομένως ἐσυνείβισα νὰ βλέπω τὸ μαῦρόν του πρόσωπον καὶ σήμερον ἐσυνοικειώθημ τόσον μὲ τὸ χρῶμά του, βλέπεις, ὥστε μοῦ ἀρέσει ὡς καὶ καθὲ ἄλλος. Καὶ σὲ λοιπὸν ἀκόμη δὲν σ' ἐβαρύνθηκα, ναύκληρε, ὥστε δὲν εἶναι πρέπον νὰ χωρισθῶμεν οὕτω δι' ἕνα οὐτιδανὸν πρᾶγμα.

— Τότε λοιπὸν ἄφησε αὐτὴν τὴν κακὴν συνήθειαν ὅπου ἔχεις, τοῦ νὰ οικειοποιηθῆαι τὸ ξένον πρᾶγμα.

— Ἐγὼ τίποτε δὲν ἀφίνω ποτέ. Ἐπειτα τί μέγαλον πρᾶγμα εἶν' αὐτὸ ὅπου ἔκαμα διὰ νὰ διεγείρῃ τάσας συγχύσεις; Ἐδῶκες εἰς ἕνα παληῶν ἄνθρωπον ἀλιεῖα, ἕνα ὁ ὁποῖος δὲν ἐπλευσε ποτὲ εἰς θάλασσαν βαθυτέραν τῶν δύο ὄργυιῶν, εἰς ἕνα τοιοῦτον ἄνθρωπον, λέγω, ἐπήγες καὶ ἔδωκες ἐν ἀργυροῦν νόμισμα, διὰ νὰ σοῦ παραχωρήσῃ αὐτὴν τὴν ἀθλίαν λέμβον δι' ὅλην τὴν νύκτα ἢ τὸ πολὺ καὶ ὀλίγας ὥρας ἀκόμη τὸ πρωῒ. Τί ἔκαμα λοιπὸν τώρα ἐγὼ; Εἶπα μὲ τὸν ἑαυτόν μου, — διότι ποτὲ δὲν τολμῶ νὰ κάμω τοιαύτας παρατηρήσεις εἰς τὸν ἀξωματικόν μου, — εἶπα, λέγω, ἀπλῶς μὲ τὸν ἑαυτόν μου — Τὰ χρήματα ἡμποροῦν νὰ φαγωθοῦν καὶ τὸ κυριώτερον νὰ πιοθοῦν, ὥστε εἶναι ἀμαρτία νὰ τὰ πετᾷ τις ἀναφελῶς. Ἐπήγα λοιπὸν καὶ ἐπήρα τὴν λέμβον αὐτὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ τις νὰ κάμῃ τὴν δουλείαν του, διότι εἶναι καὶ δυνατὴ καὶ ταχεῖα. Καὶ οὕτως ἡμεῖς δὲν ζημιονόμεθα. Μὴ νομίσης ὅμως ὅτι ἀδικεῖται καὶ ὁ κύριος αὐτῆς τῆς λέμβου· διότι εἶναι ἐξαδελφός μὲ ἐκείνον εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκες τὸ ἀλτῆρον, καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὅ,τι κερδήσουσιν τὰ ἐξοδεύουν ὁμοῦ εἰς οἰνόπνευμα καὶ τὰθάκον, ὥστε καὶ ἡμεῖς εὐκολονόμεθα καλλήτερα μὲ αὐτὴν τὴν λέμβον καὶ ὁ κύριός της πολὺ δὲν βλάπτεται.

Μ' ὄλας ὅμως ταύτας τὰς δικαιολογήσεις, τὰς ὁποίας καὶ αὐτὸς ἔσως ὁ δικηγόρος τῆς Α. Μ. ἠθέλει ἀναγνωρίσει ὡς ἀδιαφιλονεικῆτους, ὁ Φίδης δὲν ἠδυνήθη νὰ πείσῃ τὸν αὐστηρὸν ναύκληρον, ὅστις ὑπολαβὼν τὸν διέταξε καὶ πάλιν νὰ φέρῃ τὴν λέμβον εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς. Τοσοῦτον δὲ ἔντονος καὶ ἀδίστακτος ἦν ἡ διαταγὴ αὐτῆ, ὥστε ὁ εὐπειθῆς ναύτης ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ, οὐχὶ ὅμως καὶ ἄνευ μεψιμοιριῶν. Ἐκτελεσθέντος λοιπὸν οὕτω τοῦ ἔργου τούτου τῆς δικαιοσύνης, ὁ Οὐίλδερ ἐλαφρὸς τὴν συνείδησιν εἰς τὸ ἐλαφρόν εἰσεπήδησεν ἀ-

κάτιον, ἰδὼν δὲ τοὺς ἑταίρους εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν καθημένους τοῦ; διέταξε νὰ διευθυνθῶσι πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν ὄρμον, ὅπου τὸ δυνατὸν ἀπορρίβωσεν καὶ ἀσφοητέ.

— Ἐνθυμοῦμαι τὴν νύκτα ἐκείνην ὅπου ᾠδήγουν εἰς προσκόπευσιν τὴν λέμβον σου εἰς τὸ Λουϊσβοῦργον, εἶπεν ὁ Φίδης ἑρρωμένως καὶ ἐπιδειξίως κινῶν τὴν κόπην του, ἐνθυμοῦμαι Κ. ναύκληρε, ὅτι τότε εἶχαμεν μαζευμένας τὰς γλώσσας μας, ὡς μαζεύουν τὰ ἱστία ὅταν ἦναι φόβος μήπως τὰ σχίσῃ λυσσασμένος ἄνεμος. Διότι ἐγὼ, πρέπει νὰ ἤξεύρετε, ὡς γνωρίζω νὰ κρητήσω εἰς μίαν καλὴν συναναστροφὴν σειρὰν ὀμιλίας ὅχι κακὴν, οὕτω, βλέπετε, γνωρίζω καὶ νὰ μὴν ὀμιλῶ ὅταν ἦναι ἀνάγκη. Ἀλλὰ, νὰ ἔχωμεν καὶ τὸν νοῦν μας, Σκιπίων, ποῦ σκοπεύεις νὰ φέρῃς τὴν λέμβον; Τὸ νησίον εἶναι ἀπὸ ἐδῶ, καὶ σὺ διευθύνεσαι πρὸς τὸ ἐρημοκλήσιον ἐκεῖνο.

— Ἰψώσατε τὰς κόπας, ὑπέλαβεν ὁ Οὐίλδερ καὶ ἀφήξατε νὰ περάσωμεν πλησίον ἀπὸ τὸ πλοῖον αὐτό.

Παρήλλασον δὲ τότε τὸ ἐπ' ἀγκύρας πλοῖον, ὅπερ, λιπὸν τὴν προτέραν θέσιν του, εἶχεν ἐξέλθει ἀρὸ ὁ, ὡς εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ ἀντιναύρχου, καὶ εἰς ὃ ἔμελλε νὰ ἐπιβιβάσθῃ τῇ ἐπαύριον ἡ κυρία Οὐίλν μετὰ τῆς θελκτικῆς αὐτῆς μαθητρίδας ὅπως ἀποπλεύσωσιν εἰς τὴν ἀπομακρυσμένην ἐπαρχίαν τῆς Καρολίνας. Ὅτε δὲ ἡ λέμβος ἐπλησίασεν ἀρκούντως ὁ Οὐίλδερ ἐξήτασε τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ἐξησχημένου του ὀφθαλμοῦ. Καὶ τοι δὲ ἀμυδρὸν ὑπῆρχε τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, οὐδὲν ὁμως διέφυγε τὴν ἀντίληψίν του, οὔτε ἱστοί, οὔτε κεραταί, οὔτε ἐλάχιστον τῆς ἐξαρτήσεως μέρος. Καὶ ὅτε πλέον, ἀπομακρυνθείσης τῆς λέμβου, δὲν ἔβλεπε τὸ πλοῖον εἰμὴ ὡς σκοτεινὸν καὶ ἀμορφον ὄγκον, κλίνας ἔξω τῆς λέμβου τὴν κεφαλὴν, ἐφάνη βυθισθεὶς εἰς βαθεὶς διαλογισμούς. Ὁ δὲ Φίδης οὐδ' ἐρханτάσθη κἀν ἤδη νὰ περισπάσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ναυκλήρου του, διότι ἐνόμιζεν αὐτὸν σκεπτόμενον περὶ πραγμάτων ἀφορώντων τὴν ἐπιστήμην του, ὅτι δὲ εἶχε σχέσιν τινὰ ἢ ἀναφορὰν πρὸς τὴν ἐπιστήμην ταύτην, ὃ ἀγαθὸς ναυτικὸς τὸ θέωρει ὡς ἱερὸν καὶ ἀπαραβίαστον. Σιωπηλὸς ἔμενε καὶ ὁ στωϊκὸς Σκιπίων, ἐξ οὐδενὸς ὁμως ἄλλου οὗτος ἢ ἐκ συνηθείας. Τέλος, στιγμῶν τινων παρελθουσῶν, ὁ Οὐίλδερ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε·

— Μεγάλον πλοῖον εἶναι αὐτὸ καὶ, ὡς φαίνεται, ταχὺ, ὥστε δύναται νὰ ὑπομείνῃ πολυχρόνιον καταδίωξιν!

— Οὕτω φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ, ἀπεκρίθη ἐν ἐμβριθείᾳ γελοιοδεσπότη ὁ Φίδης. Ἐγὼ μάλιστα φρονῶ, ὅτι, ἂν ἔχη τὸν ἄνεμον ἐπιτήθειον καὶ ἐκβάλλῃ ἔξω ὅλα του τὰ ἱστία, μετὰ βίας θέλει φθάσει βχσιλικὸς καταδρομὴν νὰ ῥίψῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἀρπαγὴν του· ἂν ὁμως ἀναγκασθῇ νὰ τὰ μαζεύσῃ, τότε ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι θὰ τὸ συλ-

λάβῃ ἀπ' ὀπίσω, ὡς πιάνει ἡ γάτα τὸν ποντικὸν ἀπὸ τὴν οὐράν, καὶ μάλιστα. . .

Ὁ Οὐίλδερ δὲν τὸν ἀφήκε νὰ τελειώσῃ, ἢ μᾶλλον νὰ ἐξακολουθήσῃ, διότι ἡ σειρὰ τῆς ὀμιλίας τοῦ καλοῦ ναύτου καθίστατο ἀδιέξοδος καὶ κυκλοειδῆς ὁσάκις αὐτὸς ἀφίνετο εἰς τὴν διάκρισίν του.

— Φίλοι καὶ σύντροφοι, εἶπε λοιπὸν διακόψας αὐτὸν ὁ ναύκληρος, καιρὸς εἶναι πλέον νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ τοὺς σκοποὺς μου. Διότι εἴκοσι ἔτη εἶναι σήμερον ἀφ' οὗ ζῶμεν ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ πίντοτε πλοῖον καὶ σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν. Μικρὸν καὶ ἔρημον παιδίον ἤμην, Φίδη, ὅτε σὺ μὲ ἔφερες ἐν ταῖς ἀγκάλαις εἰς τὸν πλοίαρχόν σου, καὶ ὅχι μόνον μου ἔσωσες τὴν ζωὴν, ἀλλὰ διὰ τῶν φροντίδων σου ἠδυνήθην νὰ εἰσέλθω εἰς ἐντιμον στάδιον καὶ νὰ προχωρήσω μάλιστα ὀλίγον.

— Ἄ! ἀληθὲς εἶναι, ναύκληρε· ἑρρίκε, ὅτι δὲν εἶχες καλὴν θέσιν κατ' ἀρχαί, καὶ ὅτι δὲ σοῦ ἐχρειάζετο πολὺ μεγάλη κλίνη.

— Σὺ εὐγνωμονῶ λοιπὸν διὰ τοῦτο, Φίδη, σοῦ εὐγνωμονῶ μὲ τὴν ψυχὴν μου διὰ τὴν γενναίαν σου αὐτὴν πράξιν, καὶ προσέτι, διὰ τὴν ἀφοσίωσιν ἣν ἔκτοτε ἔδειξες εἰς ἐμέ.

— Καὶ τοῦτο ἀληθὲς, ναύκληρε· πάντοτε σὲ ἠγάπησα ὡς παιδίον μου καὶ ἐστάθην εἰς σὲ πιστὸς ὡς κύων, μ' ὀλονότι πολλάκις μὲ ἐφοβήρισες ὅτι θὰ μὲ ἐκβάλῃς εἰς τὴν ξηρὰν, ὡς πρὸ ὀλίγου, διὰ τὴν οὐτιδανὴν ὑπέθεσιν τῆς λέμβου. . .

— Ἄς μὴ ὀμιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ, ὑπέλαβεν εἰπὼν ὁ Οὐίλδερ τρεμούτῃ τῇ φωνῇ, διότι οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ ναύτου βαθεῶς συνεκίνησαν τὴν ψυχὴν του διεγειραντες ἐν αὐτῇ ἀναμνήσεις γλυκειάς, ἅμα καὶ θλιβεράς. — Γνωρίζεις, Φίδη, ὅτι μόνος ὁ θάνατος εἶναι δυνατὸς νὰ μᾶς χωρίσῃ, ἐκτὸς ἂν προτιμήτῃς τώρα νὰ μὲ ἐγκαταλείψετε. Μάθετε λοιπὸν, ὅτι προσεκλήθην εἰς συνέντευξιν ἀπελπιστικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν δυνατὸν νὰ χαθῶ καὶ ἐγὼ καὶ ὅσοι μὲ συνοδεύουν. Μεγάλως θὰ λυπηθῶ ἀποχωριζόμενός σας, φίλοι μου, διότι ὁ ἀποχωρισμὸς οὗτος πιθανὸν νὰ ἦναι καὶ αἰώνιος, ἀλλὰ συγχρόνως σᾶς λέγω ταῦτα διὰ νὰ σκεφθῆτε καὶ μετρήτῃτε ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου.

— Πρόκειται λοιπὸν νὰ διατρέξωμεν πολὺν δρόμον διὰ ξηρᾶς; ἠρώτησεν ἀποφασιστικῶς ὁ Φίδης.

— Ὄχι, ἡ ὑπηρεσία, οἷα δῆποτε καὶ ἂν ἦναι, θὰ γίνῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

— Τότε ἡδὲν παρουσιάσέ μου τὸ ναυτολόγιον τοῦ πλοίου σου καὶ διαξέ μου τὴν θέσιν ὅπου πρέπει νὰ ζωγραφίσω τὴν συνειθισμένην ἀγκυραν μὲ τὴν ὁποίαν ὑπογράφομαι ἐγὼ καὶ ἡ ὁποία πηγαίνει πολὺ καλῆτερα ἀπὸ τὰ ὀρθοσκαλισμάτα μὲ τὰ ὅποια σῆμαίνετε τὸ ὄνομά σας εἰς οἱ γραμματισμένοι.

— Ἄλλ' ἴσως, ὅταν μάθετε. . .

— Καὶ μήπως ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω τίποτε, ναύκληρε; Καὶ μήπως λοιπὸν πολλάκις δὲν ἐταξέιδε-

θα μαζί σου χωρίς να ήξεύρω από ποῦ ἐφύσα ὁ ἄνεμος, καὶ θέλεις σήμερον νὰ μὴ σοῦ ἐμπιστευθῶ καὶ πάλιν τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ μὴ μείνω πιστὸς εἰς τὰ χρέη μου; Ἀλλὰ τί λέγεις καὶ σὺ, Γεροσκιπίων; Θέλεις νὰ ἔλθῃ μαζί ἢ προτιμᾷς νὰ σὲ ἐκβλάωμεν εἰς τὴν ξηρὰν καλῆτερα;

— Ἐγὼ παντοῦ νὰ ἀκολουθήσω ναύκληρος, ἀπεκρίθη ἐντόνως ὁ πάντοτε καὶ εἰς πάντα ἑομοῦς αἰθίοψ.

— Βλέπεις, ναύκληρε, ὁ Σκιπίων εἶναι καθὼς ἡ λέμβος τὴν ὁποίαν σύρει τὸ πλοῖον κατόπιν του, ἐνῶ ἐγὼ παρασύρομαι ἀλήθεια κάμμειαν φορὰν ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ θυμοῦ καὶ ξεμακρύνω ἀπὸ πλοῖόν σου, ἀλλὰ ἀμέσως ἅμα περᾶση ἢ πλημμύρα τὰ γυρίζω, ὁρτ σάρω κατ' ἐπάνω σου καὶ ἐρχομαι πάλιν εἰς τὰ νερά σου, δὲν ἠξεύρω πῶς. Ὅπως καὶ ἂν ᾖναι, ἰδοὺ καὶ οἱ δύο εἴμεθα ἑτοιμοί, καθῶ; βλέπεις, νὰ ἐπιβιθασθῶμεν διὰ τὴν ἐκστρατεῖαν αὐτὴν, περὶ τῆς ὁποίας ἐμάθαμεν, ὅσα ἔπρεπε νὰ μάθωμεν. Εἰπέ μας λοιπὸν τώρα, τί μένει νὰ πράξωμεν καὶ ἃ; σιωπήσωμεν ἔπειτα.

— Μὴ λησμονεῖτε λοιπὸν τὴν σιωπὴν καὶ τὰς προφυλάξεις τὰς ὁποίας σὰς παρήγγειλα, εἶπε τότε ὁ Οὐίλδερ, ὅστις ἐνόει ὅτι ἡ τυφλὴ ἀφοσίωσις τῶν δύο ναυτῶν δὲν εἶχεν ἀνάγκην περαιτέρω δοκιμασίας καὶ ὅστις ἐγνώριζεν ἐκ πείρας ὅτι τὰ πάντα ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτοὺς ἐν πάσῃ τῇ ἀσφαλείᾳ, μ' ὅλας τὰς μικρὰς τῶν ἀδυναμίας, αἵτινες ὡσεπιτοπλείστον ἦσαν ἀκούσιαι. Μὴ λησμονεῖτε, φίλοι, τὰς παραγγελίας μου, καὶ κωπηλατήσατε πρὸς τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, τὸ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ὄρμον.

Οἱ ναῦται ὑπήκουσαν μετὰ προθυμίας καὶ ἡ λέμβος ὠλισθήσεν, ὡς βέλος ταχεῖα, ἐπὶ τοῦ ὕδατος μεταξὺ τοῦ νησίου καὶ τοῦ πελάγους. Πλησιάσαντες δὲ εἰς τὸ πλοῖον, κατὰ πρῶτον μὲν ἐμετρίασαν τὸν θόρυβον τῶν κωπῶν των, ἀκολουθῶν δ' ἀνύψισαν αὐτὰς ἐντελῶς κατὰ διαταγὴν τοῦ ναυκλήρου, ὅστις προὔτιμησε νὰ φθάσῃ βραδύτερον μὲν ἀλλ' ἀσφαλέστερον εἰς τὸ πλοῖον ὑπὸ τῆς παλιόρουας ὠθούμενος καὶ οὕτω νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸ ἐπακριβῶς χωρὶς νὰ ριψοκινδυνεύσῃ παρατηρηθεὶς ὑπὸ τῶν σκοπῶν.

— Τὸ πλοῖον τοῦτο δὲν ἔχει, νομίζω, τὰ πρῶμνησιά του λυμένα; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ταπεινῆς καὶ μόλις ἀκουομένης.

— Ναί, τῇ ἀληθείᾳ, νομίζω εἶναι τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Φίδης. Οἱ σωματέμποροί μας δὲν ἔχουν, φαίνεται, πολὺ ἥσυχον τὴν συνείδησιν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι πολὺ προφυλακτικοί. Φαίνεται ὅτι, ὅταν των τὴν γενναϊότητα τὴν φυλάττουν διὰ τὸ κυνήγιον τῶν μαῦρων εἰς τὰ παράλια τοῦ Κόγγου. Διότι, κατὰ τὸ παρὸν, πόσος κίνδυνος ὑπάρχει μήπως γαλλικὸν τι πλοῖον ἔλθῃ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἐδῶ μὲ τὸν ἀπόγειον αὐτὸν ἄνεμον καὶ μὲ τὴν ἀστροφεγγίαν, ὅση ἐλπὶς εἶναι ὅτι θὰ γένω ἐγὼ μέγας ναύαρχος τῆς Ἀγγλίας, ἐνῶς, ἐννοεῖται, ὁ βασιλεὺς ἀγνοεῖ τὴν ἀξίαν μου.

— Εἶναι πραγματικῶς προφυλακτικοί καὶ ἑτοιμοί νὰ ὑποδεχθῶσιν ἀξιόλογα πάντα ὅστις ἤθελε τοὺς πλησιάσει, ἐπανέλαβεν ὁ Οὐίλδερ, αὐτὸς ὅστις σπανίως ἔδιδε πολλὴν προσοχὴν εἰς τὰς περιφράσεις δι' ὧν ὁ ναύτης ἔκρινεν ἐνίοτε κατάλληλον νὰ καλλωπίζη τὰς ὁμιλίαις του. Ἄν καὶ τὸ πλήρωμα ἔχῃ καθ' ὅλα τὴν τάξιν ἧτις φαίνεται εἰς τὸ πλοῖον, δὲν εἶναι μὰ τὴν ἀλήθειαν εὐκολον νὰ κυριευθῇ τοῦτο.

— Ἐγὼ σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι μέρος τοῦ πληρώματος ἀξιόλογον κοιμᾶται τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὰς κανονοστιχίας καὶ ὅτι ἡ φυλακὴ ἐκτελεῖται ἀκριβῶς καὶ ἀγρύπνως, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν ἐκείνους οἵτινες φυλάττουν εἰς τὴν πύραν καὶ εἰς τὴν πρύμνην. Μίαν ἡμέραν ὅπου ἤμην εἰς τὸν μεγάλον ἰστόν τῆς Ἡῶης παρετήρησα νοτιοανατολικά τηλεσκόπιον τὸ ὁποῖον διευθύνετο ἴσα κατ' ἐπάνω μας...

— Σιωπή! ἀκούω θόρυβον εἰς τὸ κατάστρωμα!

— Βέβαια κάμνουν θόρυβον· φαίνεται ὅτι ὁ μάγειρος θὰ πλύνῃ τὰ πινακία του καὶ ὁ πλοίαρχος θὰ ἐτοιμάζεται νὰ κοιμηθῇ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Φίδη κατεπνίγη αἴφνης ὑπὸ κραυγῆς τρομερᾶς ἐκφυγούσης τοῦ πλοίου, καὶ ὁμοιαζούσης πρὸς μυκηθμὸν θαλασσοῦ τέρατος μάλλον ἢ πρὸς φωνὴν ἀνθρώπου. Καὶ πάραυτα οἱ πρὸς τὰς τοιαύτας κραυγὰς ἐξακτουμένοι τυχοδιωκταί μας ἀνεγνώρισαν ὅτι ἦτον ἡ συνήθως πρὸς πλησιάζουσαν λέμβον ἀποτεينوμένη ἐρώτησις. Διὸ χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀπευθύνετο πρὸς τὴν ἐδικὴν του ἢ πρὸς ἄλλην λέμβον, ὁ Οὐίλδερ ἠγέρθη ἀμέσως ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ ἀκατίου του καὶ ἀπεκρίθη.

— Τί διάβολο! ἀνέκραξεν ἡ αὐτὴ φωνὴ, ἡμεῖς κανένα δὲν ἔχομεν μεταξὺ τοῦ πληρώματος ἀποκρινόμενον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ποῦ εἶσαι σὺ, ὅστις ἀποκρίνεσαι;

— Ἐδῶ, πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς πύρας, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ πλοίου.

— Καὶ τί κάμνεις τόσον πλησίον, αὐτοῦ;

— Σχίζω τὰ κύματα μὲ τὴν πρύμνην μου, ἀπεκρίθη μετὰ στιγμιαίου διαταγμῶν ὁ Οὐίλδερ!

— Ποῖος εἶναι ὁ τρελλὸς αὐτὸς ὅστις ἔπεσεν αὕτως ἐπάνω μας; ἐπιθύρισεν ὁ ἐρωτῶν. — Δόσε μου μίαν καρδίαν ἀπὸ αὐτοῦ διὰ νὰ ἰδῶμεν ἂν ὁ ἀστειὸς αὐτὸς μᾶς δώσῃ καλῆτεραν ἀπόκρισιν.

— Σταθῆτε! εἶπε φωνὴ γαλήνιος μὲν ἀλλ' ἐπιτακτικὴ ἀφειθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀπωτέρου μέρους τοῦ πλοίου. Τὰ πάντα ἤλθον ὡς ἔπρεπε. Ἀφῆσάτε τους νὰ πλησιάσωσι.

Ὁ δὲ φρουρὸς ὁ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ εἶπε τότε νὰ ἔλθωσιν ὑποκάτω καὶ ἡ συνδιάλεξις ἔπαυσεν. Καὶ τότε μόνον παρετήρησεν ὁ Οὐίλδερ ὅτι ἡ πρώτη ἐκείνη καὶ ἀγρία κραυγὴ — τίς εἶ; ἀπευθύνετο οὐχὶ πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ πρὸς ἑτέραν τινὰ πλησιάζουσαν λέμβον. Βλέπων ὁμοῦς ὅτι ἀκινδύνως δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀποσυρῇ καὶ ἴσως, πράττων ὡς ἀπ' ἀρχῆς ἐσκόπευε, διέταξε

τοὺς συντρόφους του νὰ ὑπακούσῃσι καὶ ἐκινήθη πρὸς τὸ πλοῖον.

— Σχίζω τὰ κύματα μὲ τὴν πρῦμνην μου! δὲν εἶναι ἀπόκρισις κατάλληλος ὅταν ἐρωτῶσί τινα, ἐψιθύρισεν ὁ Φίδης βυθίσας τὴν κώπην του εἰς τὸ ὕδωρ· ὅπως δὴποτε ὅμως, ναύκληρε, ἂν τοὺς ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν νὰ σοῦ ἀνοίξουν ὡς πρὸς τοῦτο φιλονεικίας, σὲ συμβουλεύω νὰ τοὺς ἀποκριθῇς μὲ ἀξιοπρέπειαν καὶ νὰ μὴ λησμονήσῃς ὅτι ἔχεις καὶ ἄλλους νὰ σὲ ὑπερασπισθοῦν καὶ διὰ γλώσσης καὶ διὰ χειρὸς.

Εἰς τὴν ἐνθαρρυντικὴν ταύτην διαβεβαίωσιν, οὐδεμίαν ἐ. Οὐίλδερ ἔδωκεν ἀπόκρισιν, διότι τὸ ἀκάτιον ἦν ἤδη παρὰ τῆ πλευρᾷ τοῦ πλοίου. Ἀνέβη λοιπὸν εἰς αὐτὸ ἐν μέσῳ βαθυτάτης σιγῆς, ἥτις τῷ ἐφάνη ὡς τις ἀπαισιος οἰωνός. Ζοφερὰ ἦτον ἡ νύξ, οἱ δὲ ἀστέρες οἱ ἀραιῶς ἐπὶ τοῦ στερεώματος φαινόμενοι, τοσοῦτον ἀμυδρὸν καὶ ἀσθενὲς ἔχονον φῶς, ὥστε ἀδύνατον ὑπῆρχεν εἰς πάντα ἄλλον νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ δὲν συνέβαινε καὶ εἰς τὸν ἐξησκημένον τοῦ ναύτου ὀφθαλμὸν, διὸ, ἅμα ἀναθὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὁ νέος ἡμῶν τυχοδιώκτης ἔρριψε περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ταχὺ καὶ ἐταστικόν, ὥστε διὰ τοῦ βλέμματός του ἤθελε νὰ σαφηνίσῃ καὶ διεξηγήσῃ ἀμφιβολίας πρὸ καιροῦ διεγερθεῖσας ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ.

Εἰς πάντα πρὸς τούτοις ἄλλον, ἀμαθῆ καὶ ξένον πρὸς τὴν ναυτικὴν, μεγάλην ἐντύπωσιν ἤθελεν ἐπιφέρει ἡ θαυμασία τῷ ὄντι τάξις ἡ ἐπικρατοῦσα καθ' ἅπαν τὸ πλοῖον καὶ ἡ συμμετρία τῶν ἰσθῶν αὐτοῦ καὶ αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων ἐξαρτημάτων του, καὶ τὸ πολὺπλοκὸν καὶ κατ' ἐπιφάνειαν ἀδιέξοδον τῶν σχοινίων του. Εἰς τὸν Οὐίλδερ ὅμως τὸ θέαμα τοῦτο οὔτε νέον ἦτο οὔτε πρωτοφανές. Καὶ ἔρριψε μὲν καὶ αὐτὸς κατὰ πρῶτον τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἐπάνω, ὡς ὅλοι οἱ ναῦται, πάραυτα σχεδὸν ὅμως τὸ ἐταπεινώσεν ὅπως ἐξετάσῃ ἄλλο τι σπουδαιότερον δι' αὐτὸν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ ἴσως πρωτοφανές. Διότι, ἐξαίρεται ἐνὸς μόνου ἀνδρός, ὅστις, καὶ τοι περικτυλισμένος διὰ μεγάλου μανδύου, ἐφαίνετο ὅμως ὅτι ἦν ἀξιωματικὸς τοῦ πλοίου, ψυχὴ ζωσα δὲν εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐκείτο μὲν ἐκκτερώθεν ἐν πλήρει τάξει κανονιοστοιχία μαύρη καὶ ἀπεληπτικὴ, οὐδαμοῦ ὅμως ἐφαίνετο ἔχνος τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν ναυτῶν καὶ στρατιωτῶν τῶν συνωθημένων συνήθως ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων τῶν ὀπλισμένων πλοίων καὶ τῶν ἀπαραιτήτως ἀναγκαίων πρὸς τοσαύτας πολυεδαφεῖς ὑπηρεσίας. Ἰσως ἐκοιμῶντο εἰς τὰς αἰώρας των, διότι ἡ νύξ ἦν ἤδη προκεχωρημένη· ἀλλ' οὐχ ἦττον, κατὰ τὴν τάξιν, ἔπρεπε νὰ μὲν μικρὸν τοῦλάχιστον μέρος τοῦ πληρώματος πρὸς φύλαξιν τοῦ πλοίου. Τοιαῦτα λοιπὸν διαλογιζόμενος καὶ ἀπροσδοκῆτος ἀπέναντι ἐνὸς μόνου ἀνδρός εὐρεθείς, ὁ Οὐίλδερ ἤρχισεν αἰσθανόμενος τὸ παράδοξον τῆς θέσεώς του καὶ τὴν ἀνάγκην ἐξηγήσεώς της.

— Βέβαιον εἶναι, κύριε, ὅτι ἀπορεῖτε, εἶπεν, ὅτι ἐξέλεξα τοιαύτην ὥραν διὰ νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

— Βεβαιότερον εἶναι ὅτι σὰς ἐπερίμεναν· ταχύτερον, ἀπεκρίθη ὁ μανδυοφόρος ἀνήρ.

— Μ' ἐπερίμεναν!

— Ναί, σὰς ἐπερίμεναν· καὶ μήπως δὲ σὰς εἶδον, σὰς καὶ τοὺς δύο συντρόφους σας, παρατηροῦντες ἀδιακόπως τὸ πλοῖόν μας ἀπὸ τὸ μεσημέριον, πότε μὲν ἀπὸ τῆς κρηπίδος τοῦ λιμένος, πότε δὲ ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου πύργου; Διότι, ἂν δὲν εἴχετε σκοπὸν νὰ ἔλθετε ἐπάνω, πρὸς τί ἢ τὴν τὴν περιέργειαν;

— Παράδοξον πράγμα, τῆ ἀληθείᾳ, ἀνέκραξεν ὁ Οὐίλδερ κυριευθεὶς ὑπὸ ἀνησυχίας τινός. Οὕτω λοιπὸν ἀπὸ ἐδῶ ἐγνωρίζετε τοὺς διαλογισμούς μου.

— Ἄκουσον, συναδέλφε, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος γελάσας μὲν ἀλλ' ἠσυχῶς καὶ ἀθεοῦθως, διότι ὡς ἐκ τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῶν τρόπων σου φαίνεται, νομίζω, ὅτι δὲν ἀπατώμαι ἐλαβὼν σε ὡς ναυτικόν· μήπως νομίζεις ὅτι δὲν ἔχομεν τηλεσκόπια εἰς τὸ πλοῖον, ἢ ὅτι δὲν γνωρίζομεν νὰ τὰ μεταχειριζώμεθα;

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε λόγους πολὺ ἰσχυροὺς διὰ νὰ ἐξετάζετε τὰ διαδήματα ἀνθρώπων ξένων καὶ εἰς τὴν ξηρὰν εὐρισκομένων.

— Ὡ δά! ποῦ ἤξεύριες ἂν περιμένωμεν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τὸ φορτίον μας καὶ ὡς ἐκ τούτου βλέπομεν; Ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι δὲν ἤλθετε βέβαια ἐδῶ καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἴδῃς τὸ πλοῖον; Ἰσως ἐπιθυμοῦν νὰ ὀμιλήσῃς εἰς τὸν πλοίαρχον.

— Καὶ δὲν εἴσθε τάχα σεῖς ὁ ἴδιος;

— Ἐγώ; τί νὰ εἶμαι; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος διαφωτῆς ἀγγελλούσης τὸν φόβον ἐνταυτῷ καὶ τὸ σέβας ἄπερ τῷ ἐνέπνευσεν ὁ ἀνώτερός του.

— Ὁ πλοίαρχος, δὲν εἴσθε σεῖς;

— Πλοίαρχος ἐγώ; ὦ! ὄχι, ὄχι, ἀκόμη τὸ ὄνομά μου δὲν κατέλαβεν εἰς τὸ ναυτολόγιον τοῦ πλοίου· θέσιν τοσοῦτον ἐντιμον, ἂν καὶ ἴσως ποτὲ τὸ ἀξιώθῃ. Ἀλλ' εἶπέ μου, συναδέλφε, ἐρχόμενος ἐδῶ, ἐπέρασες πλησίον ἀπὸ τὸ πλοῖον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔφεραν ἀνηκτά σήμερον;

— Βεβαίως, διότι ἦτον κατ' εὐθείαν εἰς τὴν διάβασίν μου, ὡς βλέπετε.

— Φαίνεται πλοῖον καλόν, καὶ εἶναι πραγματικῶς τοιοῦτον, σὲ βεβαίῳ. Εἶναι λοιπὸν ἔτοιμον ν' ἀποπλεύσῃ ὡς με εἶπον;

— Ναί, τὰ ἰστία του τὰ ἔχουν λυμένα· καὶ κινεῖται ὡς πλοῖον βαρυφορτωμένον.

— Βαρυφορτωμένον; καὶ ἀπὸ τί τάχα; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος.

— Ἀπὸ ἐμπορεύματα ἀναφερόμενα βεβαίως εἰς τὸ δηλωτικόν του. Ἀλλὰ σεῖς οἱ ἴδιοι φαίνεται ὅτι ἀκόμη δὲν ἐφορτώτατε. Ἄν φορτώσετε εἰς τὸν λιμένα τοῦτον, θὰ παρέλθῃσι βεβαίως ἡμέραι τινὲς ἕως ὅτου ἔτοιμασθῆτε εἰς ἀπόπλυν.

— Ὡ δὲν τὸ πιστεύω νὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ ἡμεῖς πολὺν καιρὸν μετὰ τὸν γείτονά μας, ἀπε-

κρίθη ὁ ἀξιωματικὸς ζηρῶς πως. Ἐπειτα ὡσεὶ ἐφοβήθη μήπως εἶπε περισσότερα ἀφ' ὅσα ἔπρεπε, προσέθετο. Ἡμεῖς οἱ σωματέμποροι δὲν ἔχομεν εἰς τὸ πλοῖον σχεδὸν ἄλλο εἰμὴ χειροπέδας καὶ ὀλίγους τινὰς σάκκους ὀρυζίου, τὰ κανονία μας καὶ τὰς σφαίρας ὅπως τὰ γεμίζουμεν.

— Ἄλλ' εἶναι συνήθως τόσον καλῶς ὠπλισμένα τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα :

— Ἰὼς ναι, ἴσως ὄχι ἀλλὰ, εἰλικρινῶς εἶπεν, ὁ νόμος δὲν εἶναι πολὺ σεβαστὸς εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ὁ ἰσχυρώτερος ἔχει πάντοτε καὶ τὸ δίκαιον. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἐφοπλισταὶ τοῦ πλοίου μας ἔκριναν εὐλόγον νὰ μᾶς ἐφοδιάσωσι καὶ μὲ κανόνια καὶ μὲ ὅλα τὰ παρακολουθήματά των.

— Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ σᾶς ἐφοδιάσωσι καὶ μὲ τὸν ἀναγκαῖον πρὸς διαχειρίσιν των ἀριθμὸν ἀνθρώπων.

— Τοῦτο πραγματικῶς φαίνεται ὅτι δὲν τὸ ἐσυλλογίσθησαν.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐπίνη σχεδὸν αἶφνης ὑπὸ τῆς κραυγῆς ἧτις εἶχε διαταράξει πρὸ μικροῦ τὸν Οὐίλδερ, ἦν δὲ ἡ φωνὴ τοῦ σκοποῦ φωνοῦντος νῆαν τινὰ λέμβον ποσειρομένην.

Ἡ πρὸς τὴν φωνὴν ταύτην ἀπόκρισις ἐγένετο ἄμεσος, βραχεῖα, ἐκφραστικὴ, ἀλλ' εἰς ταπεινὴν καὶ πως μυστηριώδη φωνήν. Ἐκ τῆς αἰφνιδίου δὲ τυτῆς παρεμπιπτόσεως ὁ ἀξιωματικὸς ὁ μετὰ τοῦ Οὐίλδερ συνδιαλεγόμενος ἐφάνη διαταραχθεὶς, ὡσεὶ ἠγνόει πῶς ἔπρεπε νὰ προσεγγθῆ εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην περιστασίαν καὶ ἐκινήθη μὲν ὅπως φέρῃ τὸν ξένον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πλοίαρχου, ἀλλ' ἀκούσας ταυτοχρόνως σχεδὸν κτυπώσας τὰς κόπας ὑπὸ τὸ πλοῖον ἐθεώρησε παράκαιρον καὶ ματαίαν τὴν τοιαύτην προφύλαξιν, νεύσας δὲ πρὸς τὸν Οὐίλδερ νὰ μείνῃ ὅπου ἦν ἔτρεξεν εἰς τὴν πρῶραν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν νεηλίδων.

Πάραυτα δὲ πέντε ἢ ἕξ ναῦται ἀθλητικῶν σωματῶν ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον ἐν ἄκρᾳ σιωπῆ. Βραχεῖα καὶ ταπεινῶφως συνδιάλεξις ἐγένετο τότε μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ των, ὅστις ἐφαίνετο ἀκούων ἔκθεσιν καὶ δίδων διαταγὴν. Μετὰ δὲ τοῦτο τροχάλια τῆς μεγάλης κερίας ἐτριξε θρηνωδῶς καὶ ἡ ἄκρη σχοινίου ἔπεν ἐπὶ τῆς λέμβου τῆς νεωστὶ ἀφιχθείσης. Καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ φορτίον ὅπερ ἐκρεμάσθη εἰς αὐτὸ ἐφάνη εἰς τὸν ἀέρα εἰς ἴσην σχεδὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἴστου, καὶ τότε βραδέως κατῆλθε περιστρεφόμενον καὶ ἐπίμηνες μέχρως οὐ ἀπετέθη ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου.

Καθ' ὅλην δὲ ταύτην τὴν ἐργασίαν, ἧτις καθ' ἐαυτὴν δὲν εἶχεν οὔτε παράδοξόν τι οὔτε ἀσύνηθες εἰς τὰ μεγάλα πλοῖα, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Οὐίλδερ τοσοῦτον εἶχον ἀνοιχθῆ ὥστε ἐφαίνοντο ἔτοιμοι νὰ ἐκβῶσιν ἀπὸ τὰς κόγχας των. Διότι ὁ μέλας ὄγκος ὁ ἀπὸ τῆς λέμβου ἀνασυρθεὶς, καθ' ἡν στιγμὴν ἐφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τοῦ ὕψους σου, ἐφάνη ἔχων σχῆμα σώματος ἀνθρωπίνου. Ἀμα

δὲ κατατεθὲν τὸ σῶμα τοῦτο ἢ τὸ φορτίον, ὅ,τι ἂν ἦτο, ἐπὶ τοῦ πλοίου, περιεκύκλωσαν αὐτὸ οἱ ναῦται ἐν πολλῷ τῷ θορύβῳ καὶ ἐπὶ πολὺ διαλεχθέντες ταπεινοφῶως ἀνέλαβον αὐτὸ καὶ ἐγένοντο ἄφαντοι ὀπίσω τῶν ἰστών, τῶν λέμβων καὶ τῶν κανονίων τῶν καλυπτομένων τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου.

Καὶ μόνον τοῦτο τὸ ἐπεισόδιον ἦν ἀρκετὸν νὰ διεγείρῃ εἰς ἄκρον τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐκπληξιν τοῦ Οὐίλδερ. Ἀλλ' ὅμως ὀλιγώτερον δὲν ἐξεπλήχθη ἰδὼν προκύψασαν αἶφνης τῶν κεραιῶν ὡδεκακάδ᾽ ἀπὸ μούρων ἀντικειμένων, τὰ ὅποια, καὶ τοὶ δὲν ἠδύνατό τις ἀκριβῶς ὡς ἐκ τοῦ σκοτούς νὰ διακρίνῃ, ἐφάνησαν ὅμως εἰς τὴν ἐπιτοημένην τοῦ Οὐίλδερ φαντασίαν ὡς ἔχοντα μεγίστην τὴν ὁμοίότητα πρὸς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς. Ἰὴν ὑπόνοιάν του δὲ ταύτην ἐπεβεβαίωσεν ἔτι μᾶλλον ἡ ταυτόχρονος ἐμφάνησις καὶ ἀπόκρυψις αὐτῶν. Ἀλλ' ἐνῷ τὸ τεταραγμένον πνεῦμά του ἐζήτηε τὴν διεξήγησιν ὄλων τούτων τῶν παραδόξων, ὁ πρῶτος ἀξιωματικὸς ἐπανῆλθε μόνος πάλιν μείνας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μετ' αὐτοῦ.

— Γνωρίζεις πόση δυσκολία εἶναι νὰ μαζεύῃ τις τοὺς ναύτας ὅταν τὸ πλοῖον ἐτοιμάζεται εἰς ἀπόπλουν, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Καὶ φαίνεται ὅτι ἔχετε ἐδῶ θαυμασίαν μέθοδον διὰ νὰ τοὺς φέρετε ἐπάνω.

— Ἄ! ὀμιλεῖς περὶ τοῦ ἀστείου ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐσύραμεν εἰς τὴν κερσίαν; Ἐχεις καλὴν ὄρασιν, φίλε μου, ἀφοῦ διακρίνεις τὰ πράγματα εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ τοιαύτην ἀπόστασιν. Ἀλλ' ὁ διάβολος αὐτὸς δὲν ἔκαμε μὲ Θεόν ὑπῆγε καὶ ἐγέμισε τὴν κοιλίαν του μὲ οἰνόπνευμα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε μᾶς ἐπέσιμωσε καὶ δὲν ἠθέλην οὔτε ὀρθίος νὰ σταθῆ, οὔτε ἐμπρὸς νὰ ὑπάγῃ, οὔτε ὀπίσω, οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ οὔτε νὰ κινήσῃ.

Καὶ ἐγὼ ἀπὸ καρδίας ταῦτα λέγων ὁ ἀξιωματικὸς, ὡς συγχίρανε αὐτὸς ἐαυτῷ διὰ τὴν πνευματώδη ἐξήγησιν ταύτην.

— Ἀλλὰ, προσέθετο μετ' ὀλίγον, τόσην ὥραν ἔχεις ἐδῶ, καὶ ὁ πλοίαρχος σὲ περιμένει εἰς τὸν θαλαμον. Ἀκολουθεῖ με λοιπὸν, θὰ σοῦ χρησιμεύσω ὡς ὀδηγός.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἐνιστάμενος ὁ Οὐίλδερ, δὲν εἶναι καλὸν νὰ τὸν εἰδοποιήσω πρότερον περὶ τῆς ἐπισκέψεώς μου;

— Ὁ! μὴ σὲ μέλει, τὴν γνωρίζεις. Τίποτε δὲν γίνεται εἰς τὸ πλοῖον τὸ ὅπολον νὰ μὴ ἠξυῆρῃ αὐτὸς πρῶτος πάντων.

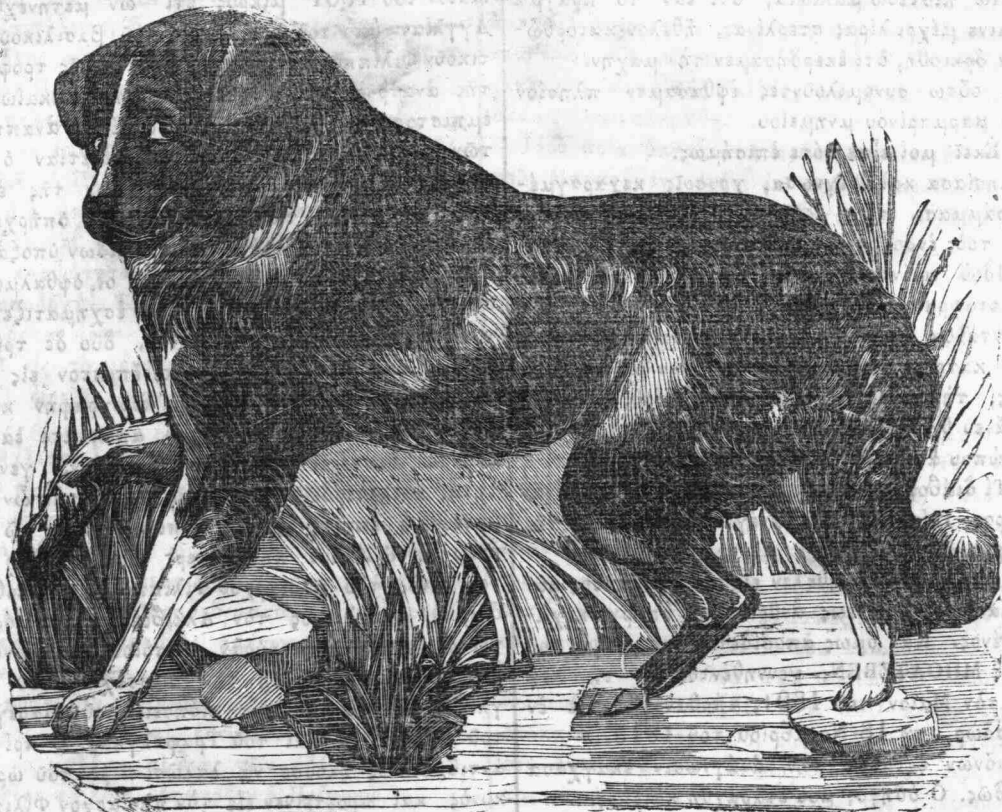
Ὁ Οὐίλδερ δὲν ἐπέφερον ἄλλην παρατήρησιν, ἀλλ' ἐφάνη ἐτοιμὸς νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ὀδηγόν του. Οὗτος δὲ τὸν ἔφερε πάραυτα εἰς τὸ μέρος τὸ διαχωρίζον τὸν θαλαμον τοῦ πλοίαρχου ἀπὸ τὸ λοιπὸν πλοῖον καὶ δείξας πρὸς αὐτὸν θύραν τινὰ τῷ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Κρούσον δις, καὶ ἂν σοὶ ἀποκριθῶν, εἰσελθε. Ὁ δὲ Οὐίλδερ ἠκολούθησε τὰς ὀδηγίας ταύτας,

Ἐκρουσεν ἄπαξ, ἀλλ' εἶτε δὲν τὸν ἤκουσαν, εἶτε δὲν ἠθέλησαν ν' ἀποκριθῶσι. Ἐκρουσε καὶ δεύτερον καὶ ἤκουσε φωνὴν ἐκ τοῦ δωματίου — Ἐἴσελθε! Καὶ τότε ἀνοίξας τὴν θύραν ὁ νέος ναύτης εἰσῆλθεν ὑπὸ μυρίων κατεχόμενος συγκινήσεων, αἷτινες, κατιόντων ἡμῶν, θέλουσι διεξηγηθῆ, καὶ

εἰς τὴν λάμπην πολυφώτου λυχνίας ἀνεγνώρισε . . . τὸν πρασινοφοροῦντα δικηγόρον.

(ἀκολουθεῖ.)

ΚΥΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΗΣ.

ΜΠΟΑΤΖΒΕΝ

Ἱστορία προσώπου ἀγνώστου τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῶν Ἑκατὸν Ἡμερῶν.

Ὁ κύων Μποατζβεν (Boatswain)

Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἀγαπῶ πολὺ τὴν Ἀγγλίαν. Δὲν δύναμαι μολοντοῦτο νὰ μὴ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ Οὐίνσδώρ εἶναι τερπνοτάτη ἐξοχή. Ὁ Θεός, ἀρνησάμενος τῇ Ἀγγλίᾳ τὸν ἥλιον, τῇ ἔδωκε μολοντοῦτο πλουσιωτάτην χλόην, τοὺς λιμένας τοῦ Ταμίσεως, τὰ ἀτμοκίνητα πλοῖα, τὰς γελώσας παραλίας καὶ τοὺς σιδηροδρόμους ὅλα ταῦτα ἀποτελοῦσι στοιχεῖα ἀπόψως ὠραιοτάτης, καὶ ὅλα εὐρίσκονται ἠνωμένα ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Οὐίνσδώρ.

Πρὸ στιγμῆς ἐθεώμην τὸ μέρος τοῦτο, ὅτι ὁ

ὀδηγός μου ἀπετόλμησε νὰ μὲ σύρῃ ἀπὸ τῆς χειρὶδος.

— Ἐὰν ὁ ἀξιότιμος εὐγενὴς (gentlemen) ᾗθελε . . . ὑπάρχει ἀκόμη καὶ τι ἄλλο ἄξιον περιεργείας.

— Ἀναμφισβότως θέλω εὐχαριστήσῃ πολὺ . . .

— Ἀληθῶς εἰπεῖν εἶναι ὀλίγον μακράν, ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἀξιότιμον εὐγενῆ.

Ἐπειδὴ δὲν ἐνόουν εἰσέτι καλῶς ὑπέλαβον ἀπελῶς.

— Οἶλω σοὶ χρεωστῆ τὴν ζωηροτέραν εὐγνωμοσύνην . . .

— Δύναμαι νὰ εἶπω εἰς τὸν Κύριον, ὅτι τὸ πρᾶγμα τοῦτο δὲν τὸ δεικνύω εἰς ὅλους ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι πᾶσαν κακῶς ἀατεθραμμένοι! ὁ Κύριος ἐννοεῖ;

— Ἄ! μάλιστα, ἐννοῶ ἐπὶ τέλους, ἀνεφώνησα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τῷ ἀποδείξω τοῦτο ἐξήγαγον τοῦ θυλακείου μου δύο σελίνια διότι ἐξησκήθην